

1

Cosima Saverio zat op het terras van haar penthouse in Rome en keek hoe de zon opkwam boven de bekende monumenten en daken van de stad. In de verte kon ze de St-Pietersbasiliek en Vaticaanstad zien, de koepel van de San Carlo al Corso-basiliek, en in het noorden Villa Medici en de tuinen van Villa Borghese. Ze kreeg nooit genoeg van dit uitzicht. Dit was haar favoriete moment van de dag, het moment voordat de stad tot leven zou komen. Het was nu al warm; over een paar uur zou het bloedheet zijn.

Toen ze een paar minuten later bij de balustrade stond, kon ze beneden het Piazz di Spagna, de Spaanse Trappen, de Fontana della Barcaccia en de Trinità dei Monti zien.

Het appartement had een gunstige ligging: op de bovenste verdieping van hetzelfde gebouw waarin de winkel, het familiebedrijf, zat. De Saverio's maakten de beste lederwaren in heel Italië, of eigenlijk in heel Europa;

hun enige rivaal was de multinational Hermès. De lederwaren van de Saverio's werden maar in twee winkels verkocht; een in Venetië en een in Rome.

Cosima was geboren in Venetië, net als de rest van haar beroemde familie, die terugging tot de vijftiende eeuw. Het Palazzo Saverio in Venetië was nog steeds in handen van de familie, maar omdat Cosima's vader vlak na de geboorte van haar zusje Allegra had besloten om naar Rome te verhuizen, had ze bijna haar hele leven in dit appartement op de bovenste verdieping boven de winkel gewoond, samen met haar ouders, broer en zus. Haar broertje Luca had nu zijn eigen villa aan de Via Appia Antica en haar zus woonde in een kleiner appartement op de verdieping onder haar, met een eigen design-studio. Voor Allegra was dat handiger, omdat de lift niet naar de bovenste verdieping ging. Cosima woonde in de eenzame pracht en praal van het appartement waarin ze was opgegroeid. Het penthouse was te bereiken via een smalle trap en vanaf het terras had ze van alle kanten een uitzicht op de stad die ze als haar thuis beschouwde. Venetië was hun verleden, maar Rome was de stad waar ze woonde en werkte en waar ze het familiebedrijf runde dat ze vijftien jaar eerder, op haar drieëntwintigste, had geërfd.

Het was nooit haar plan geweest om het bedrijf te runnen, zelfs niet om ervoor te werken. Toen ze nog klein waren, had haar vader gehoopt dat haar jongere broer Luca in zijn voetsporen zou treden en het bedrijf over zou nemen. Maar Luca had daar nooit oren naar gehad, zelfs niet als kleine jongen. Hij was vrienden met de ver-

wende, hebbelijke zonen van andere Italiaanse edellieden en hij had op jonge leeftijd al een passie voor snelle auto's en mooie vrouwen. Hij deelde zijn vaders interesse in zaken niet en had niet het talent van zijn grootvader, een opmerkelijke ambachtsman, om schoonheid te creëren. Ottavio Saverio had elk voorwerp in zijn winkel in Venetië zelf ontworpen, of het nu een zadel, een handtas van krokodillenleer of een prachtig paar op maat gemaakte schoenen was. Mensen wisten dat je voor het neusje van de zalm bij Saverio moest zijn.

Ottavio Saverio was het achtste kind en de enige zoon van een respectabele bankier in Venetië. Toch had hij het palazzo in Venetië geërfd, aangezien al zijn zussen getrouwd waren en naar Florence, Rome en andere steden in Europa waren verhuisd. Geen van hen wilde de last van het palazzo waarin ze opgegroeid waren. Het was vier eeuwen oud, had gebreken en was duur in onderhoud. Ottavio had met zijn erfenis alle aandelen van zijn zussen in het palazzo opgekocht. Met wat overbleef had hij een winkel geopend in een van de nauwe straatjes rond het San Marcoplein, waar hij zijn prachtige lederwaren maakte en door zijn uitmuntende werk bekendheid verwierf in heel Italië, en uiteindelijk ook in Europa. Elk product was een prachtig en luxueus meesterwerk, gemaakt van het beste leer en exotische huiden. In het begin was elke creatie uniek, maar de bestellingen stapelden zich op en tot zijn verrassing groeide het merk in minder dan tien jaar uit tot een daverend succes. Hij was de meester, de vakman en het genie achter het bedrijf. De producten van Saverio werden alleen in de winkel in Ve-

netië verkocht. Vrouwen wachtten een jaar of zelfs twee op hun bestellingen en het resultaat stelde nooit teleur. Op Ottavio's klantenlijst stonden leden van koninklijke families, beroemdheden, filmsterren en rijke mensen van over de hele wereld.

Zijn zoon en enig kind, Alberto, was geen vakman zoals zijn vader, hoewel Ottavio hem twee jaar lang het vak leerde en hem liet meelopen in de winkel, zodat hij wist welke producten ze verkochten en hoe ze werden gemaakt. Alberto had meer interesse in de zakelijke kant van het bedrijf. Toen hij eenmaal het bedrijf had geërfd, hield hij vast aan de traditie van zijn vader dat de producten van Saverio alleen in hun eigen winkel verkocht mochten worden.

Toen Alberto's vader overleed, hield hij de winkel in Venetië aan en verhuisde met zijn vrouw Tizianna en hun drie kinderen naar Rome. Hij kocht het gebouw waarin nu nog steeds de winkel was gevestigd en liet op de bovenste verdieping het appartement bouwen waarin vroeger hun hele gezin had gewoond en waar Cosima nu in haar eentje woonde. Toen Allegra oud genoeg was om op zichzelf te wonen, had Cosima een appartement op de verdieping onder de hare laten bouwen, zodat ze wat privacy hadden. Luca was al verhuisd toen hij eenentwintig was en Allegra nog maar zeventien.

Het besluit van hun vader om een winkel in Rome te openen bleek een spectaculaire zet: de omzet steeg exponentieel. Alberto had zijn zoon van jongs af aan klaargestoomd om de zaak te runnen, maar het was hem niet gelukt Luca's interesse te wekken. Luca zag niet in hoe

magisch hun producten waren en gaf er ook niets om.

Alberto wilde hun bedrijf laten groeien zonder de tradities van zijn vader los te laten. Die scheidingslijn was flinterdun en Alberto had grootse plannen die altijd net iets duurder uitpaktten dan hij had verwacht, waardoor het bedrijf niet zo winstgevend was als het had kunnen zijn. Hij had een feilloos gevoel voor kwaliteit en schoonheid en was zelf ook een uiterst elegante man. Hij en Tizianna behoorden tot de sociale leiders van zowel Venetië als Rome en straalden een aura van elegantie en stijl uit.

Cosima had daar iets van meegekregen, maar ze was teruggetrokkenener dan haar ouders en hield van studeren. Ze was altijd erg blij geweest dat ze het bedrijf nooit zou hoeven runnen, maar om haar vader een plezier te doen werkte ze elke zomer een maand in de winkel in Rome. Ze was een brave dochter, plichtsgetrouw. Luca wist aan het werken te ontsnappen omdat hij vijf jaar jonger was, en Allegra was nog maar een kind.

In juli en augustus ging het gezin altijd naar hun tweede huis, in Sardinië. Ze brachten twee maanden op de familieboten door en nodigden vrienden uit, die bij hen bleven logeren. Iedereen hoopte door haar ouders uitgenodigd te worden. Alberto en Tizianna waren een geweldige gastheer en gastvrouw en werden als dank zelf ook overal uitgenodigd – of nieuwe vrienden vroegen hen langs te komen in de hoop bij hen te mogen logeren. Ze waren erg gastvrij en legden hun gasten in de watten. Cosima herinnerde zich de extravagante feestjes die haar ouders gaven, zowel in hun appartement als in het

palazzo in Venetië, waar ze grootse bals gaven.

Na lange discussies met haar vader had Cosima voor een rechtencarrière gekozen. Ze bleef thuis wonen en ging naar de universiteit in Rome. Ze was dol op het studentenleven, de rechtenstudie en de vrienden die ze daar maakte. Haar vader plaagde haar dat ze ooit de advocaat van de zaak zou worden. Hij had nooit verwacht dat ze rechten zou gaan studeren, maar nu het eenmaal zover was dacht hij dat het nuttig voor het bedrijf zou kunnen zijn – als ze tegen die tijd tenminste nog niet getrouwd was. Haar moeder had nooit gewerkt en hij had dat ook nooit van zijn dochters verwacht.

Allegra, de jongste van de drie kinderen, had het talent van haar grootvader geërfd en had een passie voor design. Ze was altijd bezig een jurk, een tas of een schoen op een stukje papier te schetsen. Ze had een opgewekt, vrolijk karakter en vond het zelfs toen ze nog heel jong was heerlijk om zich in het drukke sociale leven van haar ouders te mengen. Ze mocht soms een kort kijkje op hun feestjes nemen en ze wenste altijd dat ze de hele avond kon blijven. Cosima had minder interesse in de feestjes, maar had altijd een hoop aanbidders onder de zonen van haar ouders vrienden, ook al was Allegra van nature veel flirteriger dan zij. Cosima had een serieuzere, leergierige kant.

Luca was vijf jaar jonger, maar Allegra was negen jaar jonger dan Cosima en had er een hekel aan dat anderen haar als de baby beschouwden. Ze had niet kunnen wachten tot ze volwassen was en de wereld kon ontdekken. Luca had een hekel aan tijd met zijn familie door-

brengen en was liever bij zijn eigen vrienden. Als tiener had hij al een wilde kant, die zijn ouders met moeite in toom probeerden te houden.

Toen Cosima drieëntwintig was had ze nog maar één jaar rechten voor de boeg. Zoals altijd in de zomer had ze net een maand in de winkel gewerkt. Daar deed ze de administratie en onderhield ze contact met de klanten, en elk jaar kreeg ze veel lof voor haar efficiënte manier van werken. Ze had de precieusheid en intelligentie van een advocaat. Cosima had de prachtige blonde lokken van haar moeder geërfd, Allegra en Luca het donkere haar van hun vader en Cosima en Allegra hadden allebei de diepblauwe ogen van hun moeder. Tizianna kwam uit Florence en Cosima had haar typische Florentijnse schoonheid met de edele gelaatstrekken geërfd. Luca en zijn vader hadden klassieke, aristocratische gezichten die op een Romeinse munt thuishoorden.

Na de zomermaand in de winkel was Cosima naar Sardinië vertrokken. Toen ze in het familiehuis aankwam, stonden haar ouders net op het punt een weekend naar Portofino te gaan, waar vrienden van hen een huis hadden en net een nieuwe speedboot hadden gekocht. Luca zou met hen meegaan, maar veranderde op het laatste moment van gedachten en besloot op Sardinië te blijven om naar een feestje van zijn vrienden in Porto Rotondo te gaan. Cosima besloot ook niet mee te gaan naar Portofino. Ze was moe; ze had de afgelopen maand zes dagen per week in de winkel gewerkt. Haar ouders namen de veertienjarige Allegra wel mee voor het weekendje weg, omdat hun vrienden een dochter van dezelfde leef-

tijd hadden. Ze hadden ook een zoon van Luca's leeftijd, maar Luca vond hem saai en wilde geen weekend met hem in Portofino doorbrengen. Zelfs de lokroep van de nieuwe speedboot kon hem niet overhalen.

Nadat haar ouders vertrokken waren, was het stil in huis. Luca was direct met zijn vrienden verdwenen en Cosima ontspande zich, zonnebaadde en was blij dat ze wat tijd voor zichzelf had. Het komende weekend zou het huis weer volstromen met gasten en haar ouders verwachtten dat ze zou helpen met entertainen, dus ze was blij dat ze nu wat kon lezen en het rustig aan kon doen voordat ze weer terugkwamen.

Het weekend in Portofino liep uit op een ramp. De gastheren lieten hun uitbundige, roekeloze negentienjarige zoon de nieuwe speedboot besturen, hoewel hij dat nog nooit eerder had gedaan. Hij voer veel te snel en gevaarlijk en ze botsten op een andere boot. De twee boten crashten en explodeerden. De vier ouders, de zoon die de boot had bestuurd en hun dochter waren op slag dood. Allegra was de enige die het ongeluk overleefde, maar had zware brandwonden overal op haar lichaam en dermate zwaar ruggenmergletsel dat ze per vliegtuig naar Rome moest worden gevlogen voor een operatie.

Cosima werd die zaterdagmiddag gebeld. Ze was uit het zwembad geklommen en het huis binnengelopen om de telefoon op te nemen. Twintig minuten later was ze aangekleed en wachtte ze op een taxi die haar naar het vliegveld zou brengen, zodat ze naar Rome kon vliegen om bij Allegra te zijn. Haar ouders waren dood; ze was in shock, ze kon het niet geloven. Ze werd ver-

scheurd door verdriet om haar ouders en doodsangst vanwege haar zus. Alles kwam nu op haar neer, ook de verantwoordelijkheid voor haar broer. Ze moest plotse-ling volwassen keuzes maken. Ze kon Luca, die op de familieboot in Porto Rotondo zat, niet bereiken en liet noodgedwongen een briefje voor hem achter met het vreselijke nieuws. Hij belde haar huilend op toen ze in Rome was aangekomen en ze huilden samen om hun ouders en Allegra.

De weken daarna week Cosima niet van Allegra's zijde, terwijl ze herstelde van de operatie en in een medische coma werd gehouden om de brandwonden te helen. Daardoor had Cosima veel tijd om na te denken over haar ouders en om hen te rouwen. Na de operatie vertelden de artsen Cosima dat Allegra nooit meer zou kunnen lopen. Haar ruggenmerg was doorgesneden. Na het verlies van haar ouders kreeg ze dus weer een vreselijk nieuws te verwerken.

Cosima liet Allegra slechts alleen om de begrafenis van haar ouders in Venetië te plannen en bij te wonen en keerde daarna zo snel mogelijk terug naar haar zus, in het ziekenhuis in Rome. Luca wilde na de begrafenis terug naar Sardinië, omdat hij de rest van de zomer niet in Rome wilde doorbrengen, wat ze prima vond aangezien ze toch geen tijd met hem kon doorbrengen nu Allegra in het ziekenhuis lag.

Eerst was Luca erg terneergeslagen en had hij veel verdriet om zijn ouders. Maar toen hij zich beter begon te voelen, verviel hij in zijn oude gewoontes en tegen het einde van de zomer ging hij uit zijn dak met zijn

vrienden, die uit heel Italië naar hem toe kwamen nu er geen ouders meer waren om toezicht te houden. Cosima was in Rome, kon vanaf daar haar broer niet in toom houden en wilde haar zus niet alleen laten. Allegra worstelde ook met het verlies van haar ouders en het feit dat ze niet langer kan lopen. Cosima liet haar slechts alleen om heel even naar het kantoor van haar vader te gaan en te proberen te leren wat ze moest weten. De assistent van haar vader en de advocaat van de familie, Gian Battista di San Martino, waren allebei erg behulpzaam en probeerden haar in korte tijd zo veel mogelijk informatie te geven. Ze brachten bijna elke dag documenten naar het ziekenhuis die Cosima moest ondertekenen. En Gian Battista was een sterke steun voor Cosima, hij was er altijd voor haar. Soms nam hij haar mee uit eten, zodat ze nog iets anders zag dan het ziekenhuis.

Twee maanden later, in september, kon Cosima Luca overhalen om weer naar Rome terug te keren. Hij weigerde weer te gaan studeren en beweerde dat hij tijd nodig had om te ‘rouwen’, wat erop neerkwam dat hij naar elk feest in de stad ging, elke avond uitging en heel veel alcohol dronk. Maar hij woonde wel weer in hun appartement en hij liet meerdere keren per dag iets van zich horen, zodat ze ten minste wist waar hij was – hoewel hij vaak de hele nacht wegbleef en ’s ochtends pas weer thuiskwam. Ze stelde voor dat hij in de winkel zou werken, maar dat weigerde hij en zonder verplichtingen deed hij waar hij zin in had. Hij ging tot diep in de nacht uit en sliep de halve dag. Ze had geen tijd om hem te berispen, ze had het druk met Allegra. En Luca werd

steeds moeilijker te beheersen. Hij genoot ervan dat hij op achttienjarige leeftijd geen ouderlijk toezicht meer had en trok zich weinig aan van Cosima en haar regels.

Allegra's gezondheid ging langzaam maar gestaag vooruit. Ze had verschillende huidtransplantaties en pijnlijke operaties ondergaan, maar ze was verrassend dapper en nuchter. Sinds het verlies van haar ouders was ze stiller geworden, maar in tegenstelling tot haar broer ging ze voor Kerstmis terug naar school, met een opvallend positieve houding. Ze zou voor de rest van haar leven in een rolstoel zitten, maar Cosima verzorgde haar net zo liefdevol als een moeder en nu de twee zussen geen ouders meer hadden waren ze nog hechter dan voorheen. Cosima had iemand in dienst genomen om Allegra de trap naar hun appartement op te dragen; Luca was er bijna nooit om hen te helpen.

Binnen zes maanden was Cosima nog serieuzer geworden. Ze rouwde nog steeds om hun ouders en was in één klap volwassen geworden. Ze runde het bedrijf, leerde al doende. Het was het moeilijkste jaar van haar hele leven. Toen Allegra eenmaal uit het ziekenhuis ontslagen was, ging Cosima zo vaak als ze kon naar Venetië om daar toezicht te houden op de winkel. Soms, als hij tijd had, ging Gian Battista met haar mee, maar zonder hem leek het palazzo in Venetië, waar ze hun vakanties en vrije tijd als familie hadden doorgebracht, schrijnend leeg. Triest. Een pijnlijk contrast met hoe levendig het was geweest toen haar ouders nog leefden. Cosima had geen tijd om haar vriendinnen te zien of iets anders te doen dan in de winkels te werken en voor haar zus te zorgen.

De enige die haar tot steun was, was Gian Battista.

Toen Allegra thuiskwam uit het ziekenhuis, was ze vastbesloten om zo onafhankelijk mogelijk te zijn. Ze had het nog steeds over ontwerpen die ze ooit voor de winkel wilde maken, alsof ze wilde benadrukken dat ze een actieve toekomst voor zich had. Hun huishoudster Flavia, die haar hele leven al bij de familie in dienst was, hielp Allegra als Cosima aan het werk was. En als Cosima niet aan het werk of bij Allegra was, zat ze Luca achter de broek om hem te helpen zijn weg te vinden. Hij maakte optimaal gebruik van het gebrek aan ouderlijk toezicht en ruziede met Cosima over elk klein detail.

Het landgoed van hun ouders werd gelijkelijk onder hen verdeeld en Cosima ontdekte al snel dat haar vader meer had uitgegeven dan het bedrijf had opgebracht; aan hun levensstijl, feestjes, verschillende huizen, luxe boten en auto's en extravagante aanpassingen aan de winkel. Ze probeerde voortdurend haar uitgaven tot een minimum te beperken om de rekeningen en de schulden van haar ouders af te betalen en deed alles om de zaak overeind te houden. Ze kon die niet ten onder laten gaan. Ze wilde haar vader eer aandoen, wat een gigantische verantwoordelijkheid was voor een meisje van vierentwintig. Haar studie kwam op een laag pitje te staan; ze had belangrijkere taken zoals het runnen van een bedrijf, voor Allegra zorgen en Luca proberen in de hand te houden.

Voor zijn dood had haar vader een ander, groter gebouw in Rome gekocht, aan de Via Condotti; hij was van plan geweest daar een derde winkel te openen. Co-

sima verkocht het zo snel als ze kon, nog voordat de bouw zou beginnen – met verlies, maar ze hadden het geld nodig en dat stopte ze weer in de zaak. Hun productieproces was zo nauwgezet en traag dat ze niet direct hun inkomsten kon opvoeren en ze moest ergens anders geld vandaan zien te halen om de zaak draaiende te houden, de lonen te betalen en in hun levensonderhoud te voorzien.

Ze hadden enorm veel medewerkers, vooral in Rome; zeer kundige en goed betaalde ambachtslieden en veel verkopers die maar een kleine oplage producten kon verkopen. Vele werknemers die al lang voor het bedrijf werkten, hadden moeite met haar directeurschap, haar leeftijd en de richting die ze was ingeslagen in haar voortdurende poging om kosten te besparen. Ze hield de kasstroom veel beter in de gaten dan haar vader had gedaan. Dat viel niet in goede aarde bij de werknemers, dus ze moest alles op alles zetten om hen zover te krijgen dat ze de nieuwe richtlijnen, regels en grenzen zouden respecteren. Het was een ondraaglijk moeilijke tijd voor haar; elke dag was een strijd op leven en dood waardoor ze haar ouders alleen maar nog meer miste, hoewel ze inmiddels wist dat een deel van hun financiële problemen de schuld van haar vader was.

Een jaar na de dood van haar ouders zette Cosima het huis op Sardinië te koop. Luca protesteerde hevig, maar ze vertelde hem botweg dat ze geld tekortkwamen en omdat hij niet wist hoe ze er anders aan konden komen en zelf niet wilde werken, gaf hij haar uiteindelijk toestemming om hun zomerhuis te verkopen. Eind augustus

verkocht ze het huis en hun boten voor een redelijke prijs, wat het broodnodige geld opleverde om de resterende schulden van haar ouders af te betalen, in het bedrijf te stoppen en onder de gezinsleden te verdelen. Luca gaf zijn deel binnen enkele maanden uit aan nieuwe auto's en aan zijn entourage van onguere mensen die hij om zich heen had verzameld, die op zijn geld aasden en op wat hij voor hen kon betekenen. Cosima kon hem er niet van weerhouden, hoewel ze een dappere poging deed hem ervan te overtuigen zijn vrienden voorzichtiger en selectiever uit te kiezen. Hij lachte haar uit.

Ze zag zich gedwongen om al haar aandacht op het bedrijf te richten, zodat ze dat uit het slop kon halen en draaiende kon houden. Na nog een jaar hard werken en focus nam hun winst uiteindelijk toe en na nog een jaar kon ze weer ademen.

Vijf jaar na de dood van haar ouders deed ze goede zaken in beide winkels, in Rome en Venetië. Cosima had de productiesnelheid verhoogd door meer ambachtslieden aan te nemen en op andere afdelingen te bezuinigen, ondanks het gemopper van de vaste werknemers, dat ze standvastig negeerde. Allegra studeerde aan de designschool en had geleerd hoe ze haar leven zo efficiënt mogelijk vanuit haar rolstoel kon leven. Luca had een opzichtig appartement in Milaan en ging uit met modellen. De drieëntwintigjarige playboy, berucht in Rome en Milaan, vroeg Cosima voortdurend om geld. Het grootste deel van zijn erfenis had hij al uitgegeven en hij had een voorliefde voor gokken in Venetië, San Remo en Monte Carlo. Cosima had de afgelopen vijf

jaar niets anders gedaan dan werken, maar het had zijn vruchten afgeworpen en de zaak verkeerde voorlopig in veilig vaarwater.

Inmiddels, terwijl ze vanaf haar terras de zon boven Rome zag opkomen, waren haar ouders al vijftien jaar dood. Ze nam geen twee maanden vakantie meer in de zomer, slechts een paar weken met Allegra en zelfs dan hield ze contact met haar kantoor. De dagen van extravagantie en extreme luxe waren voorbij. Cosima en Allegra gingen nu op vakantie naar badplaatsen voor een zacht prijsje, plaatsen die rolstoeltoegankelijk waren.

Cosima had de afgelopen vijftien jaar hard gewerkt en inmiddels deed Allegra dat ook. Allegra was erg onafhankelijk en zelfverzekerd. Ze had haar studie aan de ontwerpschool afgerond en mocht van Cosima kleine leren artikelen ontwerpen en op de markt brengen. Allegra droomde ervan om ooit handtassen met een jeugdiger uitstraling voor de winkel te ontwerpen, maar Cosima hield vast aan hun traditionele modellen en wilde niet het risico lopen om inkomsten mis te lopen door extreme innovaties of overdreven moderne ontwerpen. Ze wilde hun vaste, uiterst betrouwbare en loyale klantenkring niet verliezen, dus ze haalde de teugels strak aan en stond Allegra alleen toe producten te ontwerpen die haar niet uitdaagden of waar ze geen talent voor nodig had. Cosima nam geen risico's met het bedrijf en hield vast aan wat altijd had gewerkt.

Allegra ging nu nog maar zelden naar Venetië. Het palazzo en de stad waren te onbegaanbaar voor haar

in haar rolstoel. Twee oude conciërges beheerden het palazzo voor hen. Luca verbleef er af en toe en gaf er wilde feesten, waarvoor Cosima hem de volle laag gaf – waarna hij haar eraan herinnerde dat hij mede-eigenaar was van het palazzo en het bedrijf, dat zijn aandeel gelijk was aan het hare en dat ze hem niet kon vertellen wat hij moest doen en laten. Ze kon niets anders dan proberen met hem samen te leven, wetende dat ze later zijn rotzooi moest opruimen en hem geld moest lenen. Hij gedroeg zich als de zoon van een rijke man, met onbeperkte middelen tot zijn beschikking, die allemaal verstrekt werden door Cosima om de vrede te bewaren en hem van het slechte pad te houden. Ze gaf hem elke maand een flinke toelage, die hij waarschijnlijk niet verdiende, omdat hij het altijd direct uitgaf en meer gokte dan hij toegaf. Hij bracht zo min mogelijk tijd met haar door en vertelde iedereen dat zijn oudere zus een tiran en een zeur was, die niet wilde dat hij het naar zijn zin had en hem tot waanzin dreef. Cosima zat hem continu achter de broek en probeerde hem ervan te weerhouden alles uit te geven. Daarom vermeed hij haar zo veel mogelijk en probeerde hij Allegra tegen haar op te zetten. Zijn manipulatiepogingen waren pijnlijk doorzichtig en hij belde Cosima schaamteloos om geld, dat ze hem niet wilde geven. Soms leende hij zelfs geld van Allegra. Zij ging veel voorzichtiger met haar geld om dan hij en had altijd wel wat achter hand. Hij was gewetenloos en schaamde zich nergens over. Hij was iemand geworden op wie Cosima niet trots was. Hij was een van de lasten die ze moest dragen en verdragen. Ze probeerde de

schade zo veel mogelijk te beperken, meer kon ze niet doen. Hij was niet te stoppen, alleen een beetje in te tomen, als een wilde jonge hengst.

Maar nu, tijdens het aanbreken van de dag boven Rome, maakte ze zich voor één keer geen zorgen over de zaken of haar broer. Zelfs niet over Allegra's toekomst. Ze genoot gewoon van het uitzicht vanaf haar terras op de elegante winkels op de Via Condotti, het vertrouwde gebied rond het Piazza di Spagna en de onweerstaanbare schoonheid en magie van Rome, voordat haar drukke dag zou beginnen en ze allerlei beslissingen zou moeten nemen.

Ze had onlangs het Palazzo Saverio in Venetië verhuurd. Ze was vastbesloten het nooit te verkopen en zo de familiegeschiedenis te behouden, maar door het te verhuren kon ze Luca ervan weerhouden er feestjes te geven. Zo bespaarden ze geld, want ze gebruikte het palazzo nauwelijks en Allegra al helemaal niet aangezien het zoveel verdiepingen had en er geen lift was; zonder aanpassingen om het toegankelijk te maken voor rolstoelgebruikers, kon ze zich er onmogelijk begeven. Sinds ze het palazzo zes maanden geleden had verhuurd, verbleef Cosima als ze in Venetië was in een klein hotel, waaraan ze gewend was geraakt. Ze had het palazzo verhuurd aan een enorm rijk Amerikaans echtpaar dat eigenaar was van een warenhuizenketen.

De Johnsons, Bill en Sally, kwamen uit Texas en waren heel aardige mensen die graag lederwaren van Saverio in hun warenhuizen zouden verkopen, maar Cosima had

uitgelegd dat dat niet mogelijk was. Het druiste in tegen de familietraditie, een traditie die ze in ere had willen houden ter nagedachtenis van haar grootvader. Bill en Sally hadden het goed opgevat en een interieurontwerper ingeschakeld om het palazzo een Texaanse luxe mee te geven. Cosima had het goedgevonden, op voorwaarde dat de Johnsons niets zouden veranderen wat niet teruggedraaid zou kunnen worden.

Ze gaven dit weekend een housewarming en Cosima had beloofd te komen, hoewel ze nooit naar grote feesten ging. Het had haar onbeleefd geleken om niet op de uitnodiging in te gaan en ze was benieuwd wat ze met het palazzo hadden gedaan. Maar ze vreesde het tegelijkertijd; ze wist zeker dat het vulgair zou zijn en in niets zou lijken op het interieur toen haar ouders nog leefden, maar ze moest nu praktisch zijn. Ze had een enorme huurprijs voor het palazzo gevraagd zodat ze het niet hoefde te verkopen, en de Johnsons waren zonder aarzelen of klagen akkoord gegaan. Ze hielden van Venetië, brachten er elk jaar twee maanden door en waren dolblij met het palazzo. Sally had Cosima verteld dat mensen uit alle hoeken van de Verenigde Staten en Europa naar hun feest zouden komen.

Hoewel de Johnsons uitbundig en larger than life waren, mocht Cosima hen wel. Ze hadden volwassen kinderen die ze nooit had ontmoet en het wás natuurlijk mogelijk dat ze het palazzo prachtig hadden ingericht, hoewel de beroemde interieurontwerper die ze hadden ingehuurd bekendstond om zijn overdaad. Toen Cosima de foto's van een kasteel in Frankrijk dat hij had inge-

richt zag, had ze plaatsvervangende schaamte gevoeld. Ze hoopte dat de Johnsons niet voor een overdreven inrichting van het Palazzo Saverio hadden gekozen, ook al hadden ze dat hoogstwaarschijnlijk wel gedaan. Maar ze huurden het palazzo slechts, en hoezeer kon je nou je stempel drukken op een huurhuis? Nou, daar zou ze snel achter komen.

De week voor het feest had ze belangrijke vergaderingen. Ze moest de hele nieuwe herfstlijn goedkeuren en ze werkte nauw samen met de ontwerpers. Vijf jaar geleden waren ze begonnen met zijden en kasjmier mannen- en vrouwenkleding, die het erg goed deed en een echte geldmaker was. Ze hadden tevens een productlijn jachtkleding voor mannen toegevoegd die ook erg populair was, net als hun andere ruitersportartikelen, geïnspireerd op de zadels die haar grootvader had gemaakt.

Saverio's enige echte concurrent was Hermès, en zelfs haar grootvader had gezegd dat er genoeg ruimte in de wereld was voor allebei. Ze hadden ieder hun eigen kenmerkende stijl en trouwe klanten. Beide modehuizen volgden veel van dezelfde ouderwetse regels om hun exclusiviteit en merk te beschermen. Veel van Saverio's klanten vonden het juist fijn dat ze helemaal naar Italië moesten komen om de producten te kopen.

Cosima vermaakte haar grootste klanten als ze naar Rome kwamen en nodigde hen uit voor een etentje in haar appartement of in hun favoriete restaurants. Ze liet hen zelfs na sluitingstijd rustig door de winkel dwalen, waardoor ze items opmerkten die ze anders misschien niet eens hadden gezien, en ze droeg haar verkoopme-

dewerkers op de allernieuwste items rechtstreeks uit de werkkamers te halen. Hun kenmerkende handtas, de Tizianna, vernoemd naar haar moeder, was beroemd geworden door Sophia Loren. Grace Kelly had er drie besteld toen ze waren gekomen en ze afgewisseld met haar Hermès-Kelly's. Er was zelfs een kleinere avond-variant, de Adria, die haar opa naar haar oma had vernoemd. Cosima had de Tizianna in elke kleur en droeg ze dagelijks. Het was de perfecte werktas.

Luca maakte fel bezwaar tegen de kenmerkende tassen en zei dat het weer zoiets ouderwets was waardoor ze niet meer in de pas liepen met de moderne wereld. Hij vond alles aan Saverio gedateerd en respecteerde traditie niet. Allegra had een tas ontworpen die ze Cosima had genoemd en die ze dolgraag in de werkplaats wilde laten maken, maar Cosima had hem niet goedgekeurd. Ze vond de tas te avant-gardistisch en modieus voor hun lijn en wilde niet dat Saverio zich liet leiden door modetrends. Het ging om tijdloze elegantie en stijl. Om klassiekers. Allegra, negenentwintig jaar, wilde graag vooruitkomen in de designwereld, maar Cosima zorgde ervoor dat ze binnen de lijntjes kleurde van hun merk en geschiedenis.

Luca vond het allemaal doodsaai, behalve dat hij met hun winst zijn rekeningen kon betalen. Hij was geïnteresseerder in gokken, het kopen van snelle paarden of alles wat snel en gemakkelijk geld opbracht. Hij vond hun producten ouderwets en voorspelde dat Saverio op een dag de dinosaurus van de industrie zou worden. Hij erkende niet dat zijn zus succesvol was geweest in het re-

levant en staande houden van hun winkels, van een van de meest gerespecteerde merken ter wereld, hoe beperkt hun oplage ook was. Dat was juist deels de magie van de Saverio-producten. Omdat ze zo moeilijk te krijgen waren, was er grote vraag naar, wat Luca niet begreep of interesseerde. Geschiedenis interesseerde hem niet, alleen geld, dat hij nog sneller uitgaf dan zij het kon verdienen.

Cosima verliet het terras om te douchen, zich aan te kleden en een kop koffie met Allegra te drinken voordat ze naar haar kantoor ging. Ze zat graag om acht uur achter haar bureau. Ze moest een heleboel e-mails beantwoorden van leveranciers en belangrijke klanten, mensen die dol waren op het merk en er geen genoeg van konden krijgen, velen met beroemde namen en nieuwe klanten die smeekten om een Saverio te mogen kopen. Het bedrijf was nu al veel succesvoller dan toen haar vader het runde. Soms was het nog steeds hard werken, maar ze had grootse dromen en misschien zou ze op een dag geen geldzorgen meer hebben. Tot die tijd deed ze de familienaam eer aan en zette ze de tradities voort, precies zoals haar grootvader en vader zouden willen. Het was een lange, zware weg geweest om het bedrijf in vijftien jaar te laten groeien terwijl de producten alleen verkocht werden in de twee steden die haar vader en grootvader hadden goedgekeurd, maar het was haar gelukt.

Ze was achtendertig, maar ze had het gevoel dat ze nog maar net begonnen was. Ze hadden nog een lange weg te gaan, maar ze wist zeker dat het hun zou lukken.

Ze dacht erover om twee weken lang een pop-upwinkel te openen tijdens de Fashion Week in Milaan, om het merk actueel en onder de aandacht te houden, in een andere stad waar vele mensen zouden zijn. Ze had nog steeds nieuwe ideeën voor het merk. Als je bedacht dat ze op haar drieëntwintigste totaal onvoorbereid het bedrijf had moeten runnen, had ze het heel goed gedaan. En er was altijd meer te doen. Er waren elke dag nieuwe uitdagingen en ze kon elke ochtend haast niet wachten om naar haar bureau te gaan. Ze hield van het bedrijf en alles wat het vertegenwoordigde. Het was het toppunt van elegantie en stijl.

Er was een nieuwe dag aangebroken en het was een prachtige ochtend. Ze borstelde haar lange blonde haar en draaide het zonder te kijken in een knot. Terwijl ze onder de douche stapte en aan haar dag begon, realiseerde ze zich dat ze zelfs na vijftien jaar nog steeds opgewonden was over wat haar te wachten stond. Ze was dankbaar voor wat ze had bereikt. Haar liefde voor de zaak was de drijvende kracht in haar leven. Ze wist dat ze het bedrijf de afgelopen vijftien jaar in haar eentje draaiend had gehouden en het met liefde en hard werken had gered en verbeterd.

Haar familie en het bedrijf waren haar leven.